

- 5) Artikel 9, stk. 2, og artikel 15, stk. 2, i forordning 2017/1001 samt artikel 10, stk. 2, og artikel 15, stk. 2, i direktiv 2015/2436,

skal fortolkes således, at

indehaveren af et varemærke kan modsætte sig, at en parallelimportør i en medlemsstat markedsfører et lægemiddel, der er importeret fra en anden medlemsstat, og som denne importør har ompakket i en ny, ydre emballage, hvorpå den pågældende har genanbragt indehaverens produktspecifikke varemærke, men ikke de øvrige varemærker og/eller forretningskendetegn, der var anbragt på dette lægemiddels oprindelige, ydre emballage, når præsentationen af denne nye, ydre emballage faktisk kan skade varemærkets omdømme, eller når denne præsentation ikke eller kun med vanskelighed giver en forbruger, der er almindeligt oplyst og rimeligt opmærksom, mulighed for at gøre sig bekendt med, om det nævnte lægemiddel hidrører fra varemærkeindehaveren eller fra en virksomhed, der er økonomisk forbundet med denne, eller derimod hidrører fra en tredjemand, og dermed skader varemærkets funktion som oprindelsesangivelse.

(¹) EUT C 279 af 24.8.2020.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 17. november 2022 — Impexco N.V. mod Novartis AG, (C-253/20) samt PI Pharma NV mod Novartis AG og Novartis Pharma NV (C-254/20) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hof van beroep te Brussel — Belgien)

(Forenede sager C-253/20 og C-254/20) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 34 TEUF og 36 TEUF – frie varebevægelser – intellektuelle ejendomsrettigheder – varemærker – forordning (EF) nr. 207/2009 – artikel 9, stk. 2 – artikel 13 – direktiv 2008/95 – artikel 5, stk. 1 – artikel 7 – rettigheder, der er knyttet til varemærket – konsumtion af de rettigheder, der er knyttet til varemærket – parallelimport af lægemidler – referencelægemiddel og det generiske lægemiddel – økonomisk forbundne virksomheder – ompakning af det generiske lægemiddel – ny ydre emballage – anbringelse af referencelægemidlets varemærke – indsigelse fra varemærkeindehaveren – kunstig opdeling af markederne mellem medlemsstater)

(2023/C 15/05)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hof van beroep te Brussel

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Impexco N.V. (C-253/20) og PI Pharma NV (C-254/20)

Sagsøgte: Novartis AG (C-253/20) samt Novartis AG og Novartis Pharma NV (C-254/20)

Konklusion

Artikel 9, stk. 2, og artikel 13 i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EU-varemærker, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2424 af 16. december 2015, og artikel 5, stk. 1, og artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2008/95/EF af 22. oktober 2008 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker, sammenholdt med artikel 34 TEUF og 36 TEUF,

skal fortolkes således, at

varemærkeindehaveren for et referencelægemiddel og et generisk lægemiddel kan modsætte sig, at en parallelimportør i en medlemsstat markedsfører dette generiske lægemiddel, der er importeret fra en anden medlemsstat, hvis dette lægemiddel er blevet ompakket i en ny ydre emballage, hvorpå det tilsvarende referencelægemiddels varemærke er anbragt, medmindre de to lægemidler er identiske i enhver henseende, og erstatningen af varemærket opfylder de betingelser, der er fastsat i præmis 79 i dom af 11. juli 1996, Bristol-Myers Squibb m.fl. (C-427/93, C-429/93 og C-436/93, EU:C:1996:282), i præmis 32 i dom af 26. april 2007, Boehringer Ingelheim m.fl. (C-348/04, EU:C:2007:249), og i præmis 28 i dom af 17. maj 2018, Junek Europ-Vertrieb (C-642/16, EU:C:2018:322).

⁽¹⁾ EUT C 297 af 7.9.2020.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 17. november 2022 — Volotea, SA (C-331/20 P) og easyJet Airline Co. Ltd (C-343/20 P) mod Europa-Kommissionen

(Forenede sager C-331/20 P og C-343/20 P) ⁽¹⁾

(Appel – statsstøtte – artikel 107, stk. 1, TEUF – Europa-Kommissionens afgørelse om kompensation til lufthavne på Sardinien for forpligtelser til offentlig tjeneste – ulovlig statsstøtte, der er uforenelig med det indre marked, ydet af Den Italienske Republik til luftfartsselskaber gennem lufthavnsoperatører – begrebet »statsstøtte« – påvisning af, at der foreligger en fordel – fastsættelse af fordelens størrelse – princippet om den private aktør i en markedsøkonomi – anvendelighed og anvendelse – kriteriet om den private køber af varer eller tjenesteydelser – betingelser – bevisbyrde)

(2023/C 15/06)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Volotea, SA (ved avvocato M. Carpagnano og Rechtsanwalt M. Nordmann) og easyJet Airline Co. Ltd (ved abogados A. Manzanque Valverde og J. Rivas Andrés)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved D. Grespan, S. Noë, L. Armati og D. Recchia, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Rets dom af 13. maj 2020, Volotea mod Kommissionen (T-607/17, EU:T:2020:180), ophæves.
- 2) Den Europæiske Unions Rets dom af 13. maj 2020, easyJet mod Kommissionen (T-8/18, EU:T:2020:182), ophæves, for så vidt som denne ret frifandt Europa-Kommissionen.
- 3) Kommissionens afgørelse (EU) 2017/1861 af 29. juli 2016 om Italiens statsstøtte SA 33983 (2013/C) (ex 2012/NN) (ex 2011/N) — Italien — Kompensation til lufthavne på Sardinien for forpligtelser til offentlig tjeneste, annulleres, for så vidt som den vedrører dels Volotea, SA, dels easyJet Airline Co. Ltd.
- 4) Kommissionen betaler sagsomkostningerne i første instans og i appelsagen.

⁽¹⁾ EUT C 297 af 7.9.2020.